

La Seda, mala peça al teler

¡Flash! ¡Càmera!
¡Acció! Soler Padró, després de ser escridassat pels treballadors, intenta entrar a la junta d'accionistes de La Seda, en segona convocatòria. No ho aconseguirà. La seva acreditació no s'ajusta a la legalitat. El dia abans tampoc havia entrat. Això no impedirà que Soler Padró tingui una altra vegada foto de portada als diaris i acapari les càmeres televisives. Despentinat, agressiu, cridaner, provoca perquè l'interpel·lin. No falten candidats. Soler Padró no té partidaris entre els accionistes de La Seda. Només els homes que van en nom d'Akzo, la multinacional holandesa que li ha venut el 57,5% de les accions de l'empresa a una pesseta, i naturalment, aquests, callen. Tots temen ser enganyats per l'advocat barceloní. Un accionista l'acusa de jugar a dues bandes. L'advocat vol guerra (com a mínim verbal) i, inclús, busca brega entre els periodistes. Una pregunta es contestada amb acusacions a la mínima. Una grenya de cabells li cau sobre el front. "A tú t'interessen més els calés que el prestigi—diu a un periodista—. A mi m'interessa més el prestigi, el prestigi de salvar La Seda". Padró nega ser testaferró d'Akzo, de ser la mà amagada per liquidar l'empresa. Abans d'entrar a l'ascensor insisteix: "Repartiré les accions per porrateig entre els accionistes minoritaris. No vaig jugar a dues bandes perquè jo vaig parlar amb Akzo quan les converses amb el notable van deixar de funcionar, demanaven 1.000 milions més per poder fer la suspensió de pagaments. Abans de fer això jo volia representar als accionistes minoritaris i prou". L'ascensor es tanca. La junta comença.

Davant d'aquest espectacle rocambolesc es podria pensar que el tema no és trascendent. Però ho és. Soler Padró és un dels protagonistes importants del que ben aviat podria ser una situació dramàtica: el futur d'una empresa de més de 2.000 treballadors, fundada l'any 1925 i estandard del sector tèxtil.

Tot va començar el 4 de juliol. Akzo abonar el 57,5% del deute als bancs que no tenien avalats els crèdits, i condicionava aquest tracte al fet que els bancs acceptessin el 57,5% de les accions. Aquesta proposta tenia una data límit, el dijous dia 6. Els bancs no van acceptar el tracte. S'a-

cabava el crèdit. El 11 de juliol el tema salta a la premsa, amb un titular explosiu "La Seda pot fer suspensió de pagaments". Les accions de La Seda deixaven de cotitzar-se en borsa per decisió de la CNMV. El mateix dia 11 es convoca un consell d'administració. Deu hores de reunió. Resultat: Llorenç Gascón, president de la Seda, es queda sol. La dimissió dels membres del consell d'administració de La Seda catalans evita la proposta d'Akzo de declarar fallida voluntària. La banca també es reuneix i manifesta que "no té cap interès" que es produeixi la suspensió de pagaments, però també diverses fonts assenyalen que la banca no veu clar un futur de La Seda sense la multinacional holandesa.

LA SALVACIÓ FALLIDA

La situació límit de La Seda ve acreditada per un deute a llarg termini de 7.235 milions, un endeutament financer de 3.933 milions i una suma de deute a creditors de 5.274 milions. Durant el primer semestre de 1991 les coses han anat pitjor de mai, pèrdues de més de mil milions.

Dies de mala maror i incertesa. De sobte apareix una solució. Un grup d'empresaris decideix fer-se càrrec de les accions de la multinacional holandesa. El grup rep la qualificació de "notables". Els seus components són: Joan Echevarria—actual president de Nissan Motor Ibèrica—, José Maria Villalonga i Enric Corominas—empresaris del tèxtil—, Andreu Buades—ex-directiu de Caixa de Barcelona i actual director general de CIRSA—, Artur Suqué—president de Casinos de Catalunya—, Josep Zaforteza i Alfonso Ruano—directius de FECSA— i els advocats Joan Vives, Pere Cuatrecases, Lluís Uson i Joan Piqué Vidal. Aquest grup d'empresaris que té a Joan Vives com a portaveu, declara la seva voluntat de tirar endavant La Seda, però no descarta en cap moment la presentació de l'expedient de suspensió de pagaments. El fantasma d'aquest expedient continua flotant a l'aire. En aquesta ocasió és interpretat com una clara mesura de pressió a la banca. En aquesta iniciativa del "grup de notables" s'adivina un intent de repetir l'operació de l'any 1985 per reflotar Fecsa. Però la situació no és la mateixa. Fecsa tenia un mercat captiu i creixent, mentre que La Seda es troba amb un mercat difícil. La competència in-

ternacional és molt forta, els països del sud-est asiàtic són una competència difícil, la política monetària tampoc és favorable a les exportacions. La Seda, en els darrers anys, s'ha trobat en una crisi, sobretot ajudada per l'entrada en la CE. Abans del 86 es pot dir que La Seda exercia com a monopoli dins del món de la fibra a l'estat espanyol.

DEL MATÍ AL VESPRE

El dia 25 de juliol, Joan Vives insisteix que el grup holandès abans de marxar ha de fer una injecció de capital. Insinua que si no hi ha acord amb Akzo, els empresaris es poden fer enrere. I així passa el dia 26 de juliol, Akzo i el grup de notables trenquen relacions al matí perquè el grup holandès es nega a donar noves ajudes pel valor de 5.000 pessetes abans d'abandonar el vaixell. Més sorpreses, la mateixa nit del 26 de juliol, apareix un nou protagonista. Jacint Soler Padró surt a escena. Akzo li ven les seves accions per una pesseta. Des del primer moment els dubtes sobre les intencions de Soler Padró es posen en evidència, ja que anteriorment, a través d'un anunci a la premsa, aquest advocat havia intentat connectar amb els petits accionistes.

Mentrestant Llorenç Gascón, president de La Seda, que es queda sol en el consell d'administració, no diu res. Només manifesta la seva actitud de no voler deixar anar el timó a la deriva, amb la seva actitud: silenci i presència.

Aquest home, que va entrar a La Seda l'any 1978, va ser desplaçat de la direcció d'aquesta empresa per la multinacional holandesa l'any 1989, en la qual se'l va fer president d'Akzo Espanya, càrrec més honorífic que executiu. Els seus detractors li retrauen haver fet una renovació tecnològica de l'empresa massa costosa. El seus addictes el defineixen com un home intel·ligent i fidel a l'empresa. Tots coincideixen a definir-lo com un home dur, en tots els sentits.

Els bancs continuen la negociació amb Akzo. Negociació que finalment es trenca. Sis d'aquests bancs presenten una querrela contra la multinacional holandesa el dia 1 d'agost. En la querrela s'acusa a Akzo d'abús de la seva posició i s'exigeix a la multinacional holandesa el total del deute, alliberant així La Seda del deute. Rafael Jiménez de Parga, portaveu dels

La Seda.

JORDI MORERA

bancs, va criticar durament el grup Akzo. En els últims anys aquesta empresa tant sols ha aportat fons per valor de 584 milions de pessetes, mentre que ha obtingut un total de 7.500 milions en diferents conceptes. I ara, Akzo deixa La Seda infracapitalitzada, amb un capital de 5.000 milions i 16.000 milions de deutes de passiu. Jiménez de Parga, en presentar la querella, va recordar que aquesta multinacional holandesa ja havia estat sancionada per la CE per abusar de la seva posició dominant. En aquella ocasió Akzo va haver de pagar

una multa de 1.200 milions de pessetes.

La querella dels bancs és presentada després que no s'hagi pogut fer la Junta d'accionistes de La Seda. Els assistents a la sala representen el 5%. No hi ha quòrum suficient.

L'HORA DE GASCÓN

La Junta se celebrarà el dia següent, el 2 d'agost, perquè, segons els estatuts de l'empresa, encara que no hi hagi la majoria més u, es pot celebrar en segona convocatòria. Finalment ha arribat l'hora de

Llorenç Gascón, que fa un breu repàs a la situació del mes de juliol. El seu objectiu és constituir un nou consell d'administració que permeti gestionar l'empresa. La seva proposta és incloure en el nou consell tots els directius de l'empresa i tirar endavant el pla de viabilitat, mentre l'accionista majoritari no tingui la seva situació legalitzada. Situació que no s'aconseguirà fins que la transacció d'Akzo a Soler Padró tingui el benaplàcit de la CMNV. És probable que aquesta operació sigui declarada nul·la i que Soler Padró hagi de fer una OPA per tal d'aconseguir accions. La condició d'interinitat no és acceptada per la junta, que demana que el nou consell intenti ser eficaç el màxim de temps possible. Finalment el Consell és aprovat. Entremig molta dialèctica. Tot i que la majoria de la junta se sent animada per la fermesa de Gascón, alguns accionistes, mínims, reclamen aires nous en la gestió i dubten de la capacitat del nou president. Un accionista centra l'atenció en el fet que les accions de La Seda van baixar el dia 5, un dia després que Akzo comunicés les seves intencions als bancs i al consell d'administració, fet que denota alguna irregularitat. Gascón assumeix la responsabilitat d'investigar el tema i presentar-lo a la CMNV.

El nou consell d'administració i el nou director general, Josep M. Villamarín, tenen mala peça al teler. El seu marge de maniobra és mínim. Els treballadors, després de la junta, manifesten la seva desconfiança davant el nou consell, tot i que el dia anterior havien aplaudit a la sortida els directius que ara en formen part.

Les incògnites són moltes i les solucions poques. L'amenaça de suspensió de pagaments encara és la més real. Ni el mateix Gascón l'ha pogut fer desaparèixer: "No puc dir que no la farem, és un compromís que no puc prendre". El sindicats sol·liciten al govern de la Generalitat que prengui part activa en el conflicte.

El president Pujol ha mostrat la seva "preocupació" pel tema; ara cal veure quines armes pot utilitzar el govern de la Generalitat en un conflicte d'aquestes característiques.

De moment la solució està en mans d'un home, Llorenç Gascón, que té com a única carta la seva tenacitat per no abandonar La Seda. De moment aquesta tenacitat no ha pogut allunyar l'ombra dels voltors, que veuen en el patrimoni de La Seda una possibilitat de negoci.

Assumpció Maresma